

Salvador Cardús

Dissonàncies

Quin país tenim? Com som la gent d'aquest país? Són preguntes habituals que solem contestar segons el nostre estat d'ànim, recorrent a vells tòpics o, encara, depenent de quins són els mitjans de comunicació i les xarxes que seguim. Com passa amb els rumors, que només ens creiem els que confirmen els nostres prejudicis, les idees amb què representem com som els catalans i les particularitats del país on vivim diuen més de cadascun de nosaltres que no pas de la realitat que semblen mostrar.

AIXÒ ÉS AIXÍ PER DUES RAONS. La primera, perquè la complexitat d'un país avançat com el nostre i la diversitat dels que l'habitam fan impossible les generalitzacions a què forcen aquesta mena de males preguntes. I la segona, perquè les imatges que ens en fem són no tan sols diverses sinó molt sovint dissonants, contradictòries. Les preguntes prèvies, doncs, haurien de ser qui fabrica aquestes imatges, com es construeixen i en què es fonamenta la credibilitat que permet que, finalment, unes o altres conformin la nostra mirada.

LES DISSONÀNCIES de què parlo creen interpretacions en competència que acaben amb l'hegemonia de les unes sobre les altres. M'explico. Prenguem el cas de la sanitat pública del país. La imatge que se'n faria un estranger llegint els mitjans de comunicació a partir de la informació que en donen alguns dels seus treballadors, de les reivindicacions sindicals o de certes organitzacions polítiques, amb la denúncia de "retallades brutals" o dels mal anomenats "austericidis", seria catastròfica. En canvi, ben diferent és la idea que sembla que en tenen els catalans, segons la recent enquesta del CEO sobre la *Percepció de les polítiques públiques i valoració del govern*, que puntuen els serveis sanitaris amb un 6,15, una de les xifres més altes entre tots els serveis públics. I, encara, hi ha la valoració dels que realment han utilitzat aquests serveis, el 89,7 per cent dels quals, segons l'Enquesta de Salut de Catalunya del 2015, els consideren satisfactoris, un percentatge notablement superior al dels anys anteriors a l'inici de la crisi. Així doncs, amb quina idea ens quedem dels serveis públics sanitaris del país?

PERE VIRGILI

.....
De totes les imatges dissonants que ens fem del país i els catalans, la que sempre s'imposa públicament és la més negativa

I SI AIXÒ PASSA amb la sanitat pública, encara és més exagerat en el cas dels Mossos d'Esquadra. Mentre que són terriblement qüestionats per unes minories ideològiques que fan de la policia el tòtem a abatir, i que aconsegueixen el seguiment entusiasta, paradoxalment, de la majoria de mitjans de comunicació, sempre, sempre, sempre són la institució pública més ben valorada en totes les enquestes sobre serveis públics. En què quedem, doncs: ¿tenim o no, excepcions a part, una bona policia?

HI HA, EN DEFINITIVA, el país i els catalans que coneixem pel nostre entorn immediat. Hi ha les opinions fabricades a partir de prejudicis positius i negatius. Hi ha un país i uns catalans explicats pels habituals ploramiques, pels optimistes compulsius o pels salvadors de la pàtria, cadascun amb els seus seguidors incondicionals. Hi ha el país i els catalans

relatats pels mitjans de comunicació a partir no tant de balanços equilibrats com d'allò que és notícia, és a dir, de l'excepcionalitat. I no cal dir que també hi ha el país i els catalans interpretats pels adversaris polítics sempre disposats a demonitzar-nos.

EL DRAMA ÉS, però, que de totes les imatges dissonants que ens fem del país i els catalans, la que sempre s'imposa públicament –per raons que caldria estudiar bé– és la més negativa. I, tanmateix, el cert és que hi ha una majoria de país i de catalans que estudien fort, que investiguen amb intel·ligència, que treballen molt i bé, que vetllen per la seva família, que són solidaris entre ells i amb el món sencer i que es mobilitzen com ningú per les millors causes. Per què aquest país i aquests catalans, ara mateix, no tenen la veu pública tant mediàtica com política que els correspon?